FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen i utökad sammansättning)
den 21 september 2004 *

I mål T-104/02,

Société française de transports Gondrand Frères SA, Paris (Frankrike), företrätt av advokaten M. Famchon, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av C. Durand, B. Stromsky och X. Lewis, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2002) 24 slutlig av den 14 januari 2002 enligt vilket det i ett visst fall inte är motiverat att efterge importtull,

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden P. Lindh samt domarna R. García-Valdecasas, J.D. Cooke, P. Mengozzi och M.E. Martins Ribeiro,

justitiesekreterare: byrådirektören I. Natsinas,

med beaktande av det skriftliga förfarandet och efter att förhandling hållits den 18 december 2003,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I skäl 39 i rådets förordning (EG) nr 3319/94 av den 22 december 1994 om slutgiltig antidumpningstull på import av karbomidammoniumnitratlösning med ursprung i Bulgarien och Polen, exporterad av företag som inte är undantagna från tullen, samt slutgiltigt uttag av den införda provisoriska tullen (EGT L 350, s. 20; svensk specialutgåva, område 11, volym 34, s. 74), som återfinns under rubrik H, Antidumpningsåtgärder, föreskrivs följande:

"Mot bakgrund av den väsentliga skada som åsamkats gemenskapsindustrin i form av ekonomiska förluster, faran med införlivandet av en värdetull och de därmed sammanhängande skadliga verkningarna för prisbildningen på gemenskapsmarknaden för denna säsongbetonade och mycket priskänsliga vara liksom även mot

bakgrund av de befintliga importkanalerna via företag i tredje land finner kommissionen det skäligt att införa en rörlig tull på den nivå som möjliggör för gemenskapsindustrin att höja priserna till lönsamma nivåer för import som faktureras direkt av bulgariska eller polska producenter eller av parter som har exporterat den berörda varan under undersökningsperioden, och en särskild tull på samma grundval för all annan import, för att undvika att antidumpningsåtgärderna kringgås."

2 Genom artikel 1.3 i förordning nr 3319/94 införs en slutgiltig antidumpningstull enligt följande beskrivning:

"Antidumpningstullen för import av varor med ursprung i Polen skall vara skillnaden mellan det lägsta importpriset på 89 ecu per ton och cif-priset [kostnad, försäkring och frakt] vid gemenskapsgränsen plus GTT-satsen [Gemensamma tulltaxan] per ton i samtliga fall då cif-priset vid gemenskapsgränsen plus GTT-satsen per ton är lägre än det lägsta importpriset och då de importerade varor som övergår till fri omsättning faktureras direkt till den oberoende importören av nedanstående exportörer eller producenter i Polen:

...

— Zaklady Azotowe Pulawy, Pulawy,

— (TARIC-tilläggsnummer: 8793).

För import som övergår till fri omsättning och som inte faktureras den oberoende importören direkt av någon av de ovan nämnda exportörerna eller producenterna i Polen gäller följande tull:

... den vara som intygas vara producerad av Zaklady Azotowe Pulawy, för vilken den särskilda tullen är 19 ecu per ton (TARIC-tilläggsnummer: 8795)."

3 Enligt artikel 236 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen) skall import- eller exporttullar återbetalas i den utsträckning som det fastställs att tullbeloppet då tullen betalades, eller bokfördes, inte var det som lagligen skulle betalas eller att beloppet har bokförts i strid med artikel 220.2 i tullkodexen. Ingen återbetalning eller eftergift skall beviljas när de omständigheter som medförde betalning eller bokföring av ett belopp som inte var det som lagligen skulle betalas är en följd av en medveten handling av den person det gäller.

4 Artikel 239 i tullkodexen har följande lydelse (nedan kallad skälighetsklausulen):

"1. Import- eller exporttullar får återbetalas eller efterges i andra fall än de som avses i artiklarna 236–238 och vilka

— bestäms enligt kommittéförfarandet,

— följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller. De fall vid vilka denna bestämmelse får tillämpas och de närmare reglerna för förfarandet fastställs enligt kommittéförfarandet. Återbetalning eller eftergift får underkastas särskilda villkor.

2. Återbetalning eller eftergift av tullar av de skäl som anges i punkt 1 skall beviljas efter ingivande av ansökan till vederbörande tullkontor inom tolv månader efter den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet. Tullmyndigheterna får dock tillåta att denna tid överskrids i välgrundade undantagsfall."

5 Artikel 905.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för tullkodexen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1) (nedan kallad tillämpningsförordningen) innehåller följande bestämmelse:

"Om den beslutande tullmyndighet till vilken en ansökan om återbetalning eller eftergift enligt artikel 239.2 i kodexen har ingivits inte kan fatta ett beslut på grundval av artikel 899, men ansökan är bestyrkt med bevis som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga, skall den medlemsstat som denna myndighet tillhör överlämna ärendet till kommissionen för ett avgörande enligt det förfarande som fastställs i artikel 906–909 ..."

6 Enligt artikel 399 i den franska Code des douanes definieras som "delaktiga" vid bedrägeri de som på något sätt har deltagit i smuggling eller icke-deklarerad import eller export. Dessa personer riskerar samma sanktionsåtgärder som gärningsmännen och dessutom sanktionsåtgärder innebärande att de fråntas vissa rättigheter enligt artikel 432 i Code des douanes.

Bakgrund till tvisten

7 Sökanden är ett franskt bolag som utövar verksamhet som auktoriserat tullombud. Den 22 och den 23 augusti och den 17 september 1996 inlämnade sökanden till tullkontoret i Rouen (Frankrike) deklarationer för övergång till fri omsättning avseende tre laster med karbomidammoniumnitratlösning från Polen, för tre franska bolags räkning, nämligen UNCAA, Champagne Fertilisants och EFI Trade (nedan kallade mottagarbolagen).

8 Dessa varor hade köpts från det polska bolaget Zaklady Azotowe Pulawy (nedan kallat ZAP) av det franska bolaget Evertrade. Först fakturerade ZAP Evertrade för varorna innan Evertrade fakturerade mottagarbolagen för samma varor (fakturor av den 12 augusti 1996, nr 96.00230 och 96.00231 till Champagne Fertilisants, och nr 96.00232 till UNCAA, och fakturor av den 21 augusti 1996, nr 96.00243, 96.00244, 96.00245 och 96.00246 till EFI Trade).

9 De deklarationer som sökanden inlämnade till tullen innehöll en begäran om befrielse från antidumpningstull enligt artikel 1.3 i förordning nr 3319/94. Varorna godtogs av tullmyndigheten vid tullkontoret i Rouen (nedan kallad den behöriga tullmyndigheten), som, när deklarationerna inlämnades den 22 och den 23 augusti och den 17 september 1996, försåg dessa med beteckningen "ACD" (admis conforme sur documents; godkänd på handlingarna). De sju fakturorna som utställts av Evertrade (se ovan punkt 8) hade bifogats deklarationerna.

10 Genom skrivelse av den 4 juli 1997 underrättade Receveur principal des douanes et droits indirects (tjänsteman med ansvar för uppbörd av tull och indirekta skatter) vid Direction interrégionale des douanes (tullstyrelse för flera regioner) i Rouen sökanden om att han vid en kontroll av tulldeklarationerna i efterhand hade konstaterat att de tre mottagarbolagen inte hade fakturerats direkt av ZAP för de importerade varorna i fråga. Han ansåg sålunda att den särskilda tullen på 19 ecu per

ton borde ha tillämpats i det förevarande fallet och att sökanden var skyldig att betala 1 757 175 franska franc (FRF) i antidumpningstull och 96 643 FRF i mervärdesskatt, det vill säga sammanlagt 1 853 818 FRF (nedan kallad antidumpningstullskulden).

11 Sökanden begärde genom en skrivelse av den 3 augusti 2000, som var ställd till Directeur général des douanes (generaldirektören för tullmyndigheten) (Rouen), att den antidumpningstull som sökandebolaget krävdes på skulle efterges med stöd av artikel 236.1 och artikel 239.1 i tullkodexen. Direction générale des douanes et droits indirects (generalstyrelsen för tull och indirekta skatter) i Frankrike meddelade sökanden genom skrivelse av den 12 december 2000 att dess ansökan om eftergift hade överlämnats till kommissionen med stöd av artikel 239 i tullkodexen.

12 Kommissionen avslog ansökan genom beslut K(2002) 24 slutlig av den 14 januari 2002 (nedan kallat det omtvistade beslutet) med motiveringen att det saknades fog för eftergift av importtullen i det förevarande fallet.

Förfarandet och parternas yrkanden

13 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 april 2002.

14 Förstainstansrätten (femte avdelningen i utökad sammansättning) beslutade på grundval av referentens rapport att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta föregående åtgärder för bevisupptagning.

15 Sökanden infann sig inte till förhandlingen den 18 december 2003. Justitiesekreteraren bekräftade att kallelsen till förhandlingen hade skickats till den person i Luxemburg som sökanden hade angett som behörig mottagare och att mottagningsbeviset för kallelsen hade återsänts till förstainstansrättens kansli. Efter att ha inhämtat kommissionens synpunkter beträffande en eventuell vilandeförklaring av målet, och efter att kommissionen överlämnat åt förstainstansrätten att avgöra den frågan, beslutade förstainstansrätten att fortsätta förhandlingen.

16 Kommissionen utvecklade sitt svaromål och svarade på förstainstansrättens frågor.

17 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ta upp talan till sakprövning,

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet,

— bevilja sökanden eftergift av antidumpningstullen.

18 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Huruvida yrkandet att förstainstansrätten skall bevilja sökanden eftergift av antidumpningstullen kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

19 Kommissionen har gjort gällande att sökandens yrkande att förstainstansrätten skall bevilja denne eftergift av antidumpningstullen inte kan tas upp till sakprövning. Enligt kommissionen kan förstainstansrätten nämligen inte träda i stället för de administrativa institutioner som har i uppgift att fatta beslut om eftergift.

Förstainstansrättens bedömning

20 Enligt fast rättspraxis ankommer det inte på förstainstansrätten att inom ramen för en talan om ogiltigförklaring av en rättsakt med stöd av artikel 230 EG rikta föreläggande till institutionerna eller träda i deras ställe. Om förstainstansrätten ogiltigförklarar den omtvistade rättsakten ankommer det nämligen på den berörda institutionen att i enlighet med artikel 233 EG vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen om ogiltigförklaring (förstainstansrättens dom av den 27 januari 1998 i mål T-67/94, Ladbroke Racing mot kommissionen, REG 1998, s. II-1, punkt 200, och av den 16 september 1998 i de förenade målen T-133/95 och T-204/95, IECC mot kommissionen, REG 1998, s. II-3645, punkt 52). Sökandens yrkande att förstainstansrätten skall bevilja bolaget eftergift av antidumpningstullen skall således avvisas.

Prövning i sak

21 Sökanden har anfört tre grunder till stöd för sin talan. För det första har sökanden gjort gällande att någon antidumpningstullskuld inte existerar, för det andra att det föreligger en uppenbart oriktig bedömning och för det tredje att det omtvistade beslutet är behäftat med ett formfel.

Första grunden: det existerar ingen antidumpningstullskuld

Parternas argument

22 Sökandebolaget har bestridit att någon antidumpningstullskuld existerar. Det har gjort gällande att det pris som ZAP fakturerade Evertrade, och i än högre grad det som Evertrade fakturerade mottagarbolagen, avsevärt överskred det lägsta importpris på 89 ecu som föreskrivs i artikel 1.3 första stycket i förordning nr 3319/94, och att det således inte rörde sig om något dumpningspris. Enligt sökanden är det oacceptabelt, från både praktisk och rättslig synvinkel, samt ur ett skälighetsperspektiv, att låta ett tullombud bära det ekonomiska ansvaret för antidumpningstullar vid import när det står klart att varken dumpning eller kringgående av antidumpningsregler har förekommit i samband med denna import.

23 Kommissionen anser att sökanden inte kan bestrida det omtvistade beslutets giltighet med åberopande av att någon antidumpningstullskuld inte existerar. De beslut som kommissionen fattar beträffande eftergift av skälighetshänsyn syftar nämligen inte till att slå fast huruvida en tullskuld existerar eller inte (domstolens dom av den 24 september 1998 i mål C-413/96, Sportgoods, REG 1998, s. I-5285, punkterna 39–43, och förstainstansrättens dom av den 16 juli 1998 i mål T-195/97, Kia Motors och Broekman Motorships mot kommissionen, REG 1998, s. II-2907, punkt 36).

Förstainstansrättens bedömning

24 Förstainstansrätten påpekar att artikel 239 i tullkodexen utgör en generalklausul grundad på skälighet. Denna bestämmelse och artikel 905 i tillämpningsförordningen är avsedda att täcka en undantagssituation som den berörda ekonomiska aktören befinner sig i jämfört med övriga aktörer som bedriver samma verksamhet (se, för ett liknade resonemang, domstolens dom av den 25 februari 1999 i mål C-86/97, Trans-Ex-Import, REG 1999, s. I-1041, punkt 18, och av den 7 september 1999 i mål C-61/98, De Haan, REG 1999, s. I-5003, punkt 52). Skälighetsklausulen och artikel 905 i tillämpningsförordningen är särskilt avsedda att tillämpas när de omständigheter som kännetecknar förhållandet mellan den ekonomiska aktören och administrationen är sådana att det inte är skäligt att denna aktör skall bära en skada som han normalt inte skulle ha burit (förstainstansrättens dom av den 19 februari 1998 i mål T-42/96, Eyckeler & Malt mot kommissionen, REG 1998, s. II-401, punkt 132). Återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar, som endast kan medges under vissa förutsättningar och i vissa bestämda fall som anges i de ovannämnda bestämmelserna, utgör undantag från den normala import- och exportordningen (se, för ett liknade resonemang, domstolens dom av den 13 mars 2003 i mål C-156/00, Nederländerna mot kommissionen, REG 2003, s. I-2527, punkt 91).

25 Härav följer att de ansökningar som inges till kommissionen med stöd av skälighetsklausulen jämförd med artikel 905 i tillämpningsförordningen inte handlar om huruvida det existerar någon antidumpningstullskuld eller inte. Syftet med dessa ansökningar är i stället att det skall fastställas huruvida det föreligger några särskilda omständigheter som utifrån en skälighetsbedömning kan motivera en återbetalning av import- eller exporttull (se, analogt, domarna i de ovannämnda målen Sportgoods, punkterna 39–43, och Kia Motors och Broekman Motorships mot kommissionen, punkterna 36 och 37). En sådan ansökan till kommissionen förutsätter emellertid att skulden i fråga existerar, och att den sökande förfogar över andra rättsmedel för att bestrida skulden, bland annat med tillämpning av rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess ändrade lydelse.

26 Således kan sökanden inte inom ramen för det förevarande målet ifrågasätta existensen av antidumpningstullskulden.

27 Det följer av det ovan anförda att talan inte kan vinna bifall på den första grunden.

Andra grunden: uppenbart oriktig bedömning

28 Den andra grunden består av två delar. För det första har sökanden hävdat att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att slå fast att det inte är fråga om en "särskild situation" i det förevarande fallet. För det andra har sökandebolaget gjort gällande att varken bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas det.

Den första delen

— Parternas argument

29 Sökandebolaget har anfört att den underlåtenhet som det kritiseras för är av "rent formell" karaktär och inte har haft någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av tullförfarandet i fråga, i den mening som avses i artikel 204 i tullkodexen.

30 Vidare har sökanden hävdat att påförandet av en antidumpningstull på importen i fråga av endast det skälet att exportörens fakturering av en första mottagare inom gemenskapen inte gör det möjligt för importören att visa att inget kringgående av antidumpningsreglerna har skett, går långt utöver det eftersträvade målet med de tillämpliga bestämmelserna. Sökanden har anfört att det föreligger en diskrepans mellan målen med förordning nr 3319/94, såsom de beskrivs i skälen, och förordningens text. Det mål som gemenskapslagstiftaren eftersträvade, och som anges i skäl 39 i förordning nr 3319/94, var att undvika att antidumpningsåtgärderna kringgås genom inrättandet av importkanaler med hjälp av företag i tredje land. Så har inte skett i det förevarande fallet eftersom den polska exportörens första köpare var ett franskt bolag. Om gemenskapslagstiftaren hade önskat utesluta samtliga former av triangulära handelskanaler, skulle det eftersträvade syftet inte i skälen i förordning nr 3319/94 ha begränsats till att gälla "importkanalerna via företag i tredje land".

31 Sökanden har bestridit kommissionens påstående, som anges nedan i punkt 50, enligt vilket Evertrade genom att frivilligt lämna den handelskanal som var "synlig" för den behöriga tullmyndigheten skaffade sig en fullständig frihet i förhållande till det pris som Evertrade hade fakturerats och gjorde det omöjligt för den behöriga tullmyndigheten att få kännedom om en eventuell rabatt i efterhand. Sökanden har anfört att myndigheten, om den hyste några tvivel beträffande det pris som Evertrade betalade till ZAP, kunde kontrollera priset med stöd av artikel 65 i Code de douanes. Argumentet att Evertrade hade möjlighet att erhålla en rabatt i efterhand kan inte godtas. Dels skulle nämligen risken för bedrägeri vara densamma oavsett om den direkta köparen som köpte varorna i Polen var den angivna importören eller inte. Dels skulle Evertrade, om det förelåg bedrägeri, enligt artikel 399 i Code des douanes riskera samma sanktionsåtgärder i egenskap av huvudgärningsman, för det fall tulldeklarationerna hade ingetts i Evertrades namn, som i egenskap av delaktig vid bedrägeri, för det fall importen skett i den faktiska köparens namn.

32 Dessutom har sökanden anfört att artikel 1.3 i förordning nr 3319/94 är svårtolkad och att många aktörer och tullmyndigheter i medlemsstaterna har tolkat denna bestämmelse på fel sätt. Sökanden har påpekat att skrivelsen från Direction générale des douanes et droits indirects av den 12 december 2000 genom vilken sökandebolaget underrättades om att dess ansökan om eftergift hade överlämnats

till kommissionen (se ovan punkt 11) innehöll ett erkännande av att en särskild situation förelåg i det förevarande fallet — dels eftersom priset vid importen av varorna inte understeg det lägsta pris som föreskrivs i förordning nr 3319/94, dels eftersom den omständigheten att varorna övergått till fri omsättning i slutmottagarens namn, med en faktura som upprättats av den franska mellanhanden, hade räckt som motivering för att tillämpa den särskilda tullen.

33 Sökanden har gjort gällande att kommissionen tolkar artikel 1.3 i förordning nr 3319/94 på så sätt att det därigenom införs två separata tullar. Dels skulle det röra sig om en rörlig tull som är lika med skillnaden mellan det lägsta importpriset, som har bestämts till 89 ecu, och cif-priset vid gemenskapsgränsen plus GTT-satsen per ton, för det fall cif-priset är lägre än 89 ecu och de importerade varorna faktureras den oberoende importören direkt av ZAP. Dels skulle en särskild tull på 19 ecu per ton gälla för det fall ZAP inte har fakturerat importören direkt. Enligt sökanden innehåller denna bestämmelse dock ingen metod för att beräkna dumpningsmarginalen när det pris som fakturerats av bolaget ZAP överstiger 89 ecu per ton. Sökanden har anfört att kommissionen saknar stöd för sin uppfattning att antidumpningstullen i ett sådant fall blir tillämplig på grund av att den polska exportören inte har fakturerat importören direkt. Dels kan bestämmelsen nämligen tolkas så att åtskillnaden endast skall göras för det fall cif-priset är lägre än det lägsta priset på 89 ecu. Dels är skäl 39 i förordning nr 3319/94 inte tydligt i den del det talas om "den nivå som möjliggör för gemenskapsindustrin att höja priserna till lönsamma nivåer" och anges att den särskilda tullen skall tas ut "för att undvika att antidumpningsåtgärderna kringgås". Sökanden har framhållit att det i samma skäl hänvisas till "de befintliga importkanalerna via företag i tredje land". Några sådana importkanaler föreligger inte i det förevarande fallet.

34 Sökanden har tillagt att mikrokortet med tulltaxor avseende det ifrågavarande tulltaxenumret bidrar till att upprätthålla förvirringen.

35 Enligt sökanden föreligger det således i det förevarande fallet en särskild situation. Sökanden har nämligen, på grund av en "vanligt förekommande felaktig tolkning" av artikel 1.3 i förordning nr 3319/94, i samband med en ansökan om befrielse från antidumpningstull för varor som uppfyllde samtliga objektiva villkor för en sådan befrielse, valt att ange att övergången till fri omsättning skett i slutmottagarnas namn, trots att sökanden i stället borde ha angett bolaget Evertrades namn. Dessutom bedömde den behöriga tullmyndigheten, som registrerade deklarationerna först efter att ha undersökt varorna och de medföljande handlingarna, att det fanns fog för valet av TARIC-tilläggsnummer och den därav följande tullbefrielsen.

36 Sökanden har i sin replik bestridit kommissionens argument att det är uteslutet att någon särskild situation föreligger i det förevarande fallet eftersom det finns ett obestämt antal ekonomiska aktörer som befinner sig i samma situation. Sökandebolaget har anfört att dess situation skall betecknas som särskild på grund av att det var uppenbart att cif-priset vid gemenskapsgränsen, till vilket de importerade varorna sålts av ZAP, var högre än det lägsta importpriset enligt artikel 1.3 i förordning nr 3319/94, och att det bolag som ZAP fakturerade för varorna var ett franskt bolag, nämligen Evertrade, vars bokföring de franska tulltjänstemännen fritt kunde undersöka. Dessa omständigheter gäller inte för ett obegränsat antal ekonomiska aktörer.

37 Vidare har sökanden gjort gällande att tulldeklarationerna vid tidpunkten för importen av varorna godtogs utan restriktioner av den behöriga tullmyndigheten, vilken hade fullständig kännedom om under vilka förhållanden importen hade genomförts.

38 Till stöd för detta påstående har sökanden anfört att varorna har passerat led 1 (vilket framgår av den omständigheten att deklarationerna bär stämpeln "CIR1"), vilket innebär att det har skett en fysisk kontroll och en kontroll av handlingarna. Sökanden har tillagt att den behöriga tullmyndigheten såg att sökanden som tulltaxenummer hade angett TARIC-tilläggsnumret 8793, vilket hänför sig till importerade varor som är befriade från antidumpningstull, och inte TARIC-tilläggsnumret 8795, vilket skall tillämpas på importvaror från ZAP som inte är

befriade från sådan tull. Den omständigheten att den behöriga tullmyndigheten har försett deklarationerna med beteckningen "ACD" och inte med "reconnu" betyder enligt sökanden att tullmyndigheten hade kontrollerat de handlingar som bilagts deklarationerna.

39 Följaktligen borde den behöriga tullmyndigheten ha konstaterat dels att ZAP, som angavs som avsändare i deklarationen, inte var det bolag som hade utställt den faktura som bifogades deklarationen, det vill säga Evertrade, dels att det angivna TARIC-tilläggsnumret inte kunde godtas med hänsyn till fakturan från bolaget Evertrade och eftersom det deklarerade värdet framgick av denna faktura. Myndigheten har begått ett misstag genom att under dessa förhållanden befria varorna från antidumpningstull.

40 Sökanden anser att kommissionen inte utan att säga emot sig själv kan hävda att den behöriga tullmyndigheten inte var skyldig att kontrollera att tulldeklarationerna uppfyllde kraven i de tillämpliga bestämmelserna, vilket innebär att den mest grundläggande undersökningen av deklarationerna får ske genom kontroller i efterhand, och samtidigt påstå att den omständigheten att Evertrade inte anges som direktimportör gjorde det möjligt för bolaget att kringgå bestämmelserna. Det hade helt enkelt räckt med att vid kontrollen i efterhand kontrollera det pris som Evertrade faktiskt betalade för att kunna utesluta denna hypotes. För övrigt skickade Evertrade de berörda fakturorna till den behöriga tullmyndigheten vid den första anmodan.

41 Sökanden har anfört att den behöriga tullmyndighetens godtagande utan anmärkningar av den första deklarationen som ingavs den 22 augusti 1996 nödvändigtvis föranledde sökanden att inge de följande deklarationerna på samma sätt.

42 Slutligen har sökanden i sin replik lagt till att artikel 220.2 b i tullkodexen också talar för att tullen skall efterges.

43 Kommissionen har bestridit att sökanden befinner sig i en särskild situation.

44 Vad beträffar underlåtenhetens påstådda formella karaktär har kommissionen bland annat anfört att sökanden inte med framgång kan åberopa artikel 204 i tullkodexen. Kommissionen har upprepat att dess "beslut om eftergift av skälighetshänsyn inte syftar till att slå fast huruvida en tullskuld existerar eller inte", och i den ovannämnda artikel 204 anges ett sätt på vilket en tullskuld kan uppkomma.

45 För det ändra har kommissionen ifrågasatt relevansen av sökandens argument att påförandet av en antidumpningstull på de importerade varorna i fråga går utöver målen med förordning nr 3319/94 och att artikel 1.3 i denna förordning ger upphov till tolkningsproblem.

46 Kommissionen har härvid anfört att de följande två "grundprinciperna" avgör huruvida eftergift skall beviljas av skälighetshänsyn. Dels kan enligt kommissionen en objektiv omständighet som gäller för ett obestämt antal ekonomiska aktörer, inte ge upphov till en särskild situation i skälighetsklausulens mening (domstolens dom av den 26 mars 1987 i mål 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, REG 1987, s. 1525, punkt 22). Dels kan skälighetsklausulen tillämpas till följd av misstag och brister från myndigheternas sida endast under förutsättning att dessa misstag eller brister medfört att en ekonomisk aktör belastas med en ekonomisk börda som han inte kan bestrida med hjälp av något rättsmedel (domstolens dom av den 12 mars 1987 i de förenade målen 244/85 och 245/85, Cerealmangimi och Italgrani mot kommissionen, REG 1987, s. 1303, punkt 17).

47 Kommissionen anser att en eventuell diskrepans mellan målen med förordning nr 3319/94, såsom de beskrivs i skälen, och förordningens ordalydelse inte kan ge upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 905 i tillämpningsförordningen.

48 Likaså har kommissionen gjort gällande att eventuella tolkningsproblem beträffande förordning nr 3319/94 inte innebär att sökanden befinner sig i en undantagssituation i förhållande till övriga aktörer som bedriver samma verksamhet, eftersom dessa problem drabbar ett obestämt antal ekonomiska aktörer.

49 Kommissionen har anfört att förstainstansrätten skall underkänna sökandens argument att syftet med den alternativa beräkningen av antidumpningstullen saknar koppling till den typ av transaktioner som föreligger i sökandens fall, eftersom "samtliga triangulära handelskanaler där en mellanhand är inblandad innebär en risk att det blir möjligt att kringgå en 'rörlig' antidumpningstull (baserad på ett lägsta pris)".

50 Kommissionen har tillagt att sökandens argument att det pris som ZAP fakturerade Evertrade var högre än det lägsta importpriset saknar relevans. Tillämpningen av den särskilda antidumpningstullen var motiverad, eftersom det förelåg en osäkerhet om vilket pris som hade betalats till producenten eller exportören. Kommissionen har gjort gällande att "Evertrade, genom att frivilligt lämna den handelskanal som var 'synlig' för tullmyndigheten (i stället för att själv tullklarera), skaffade sig en fullständig frihet i förhållande till det pris som Evertrade hade fakturerats och gjorde det omöjligt för tullmyndigheten att få kännedom om en eventuell rabatt i efterhand som [bolaget] skulle ha kunnat begära och erhålla från den polska leverantören".

51 Kommissionen har hävdat att sökanden inte med framgång kan åberopa att de behöriga tullmyndigheterna godtog tulldeklarationerna i fråga. Kommissionen har bestridit att dessa myndigheter har begått något misstag i det förevarande fallet, med hänvisning till flera skäl.

52 För det första har kommissionen anfört att tullmyndigheten, till skillnad från vad sökanden påstått, inte godtog tulldeklarationerna utan restriktioner i samband med importen. Till stöd för detta påstående har kommissionen gjort gällande att det är "materiellt inkorrekt" att hävda att den omständigheten att tulldeklarationerna har försetts med beteckningen "ACD" innebär att en kontroll av de medföljande

handlingarna har skett. Det betyder endast att deklarationerna har ansetts uppfylla kraven i tullagstiftningen. Bedömningen av huruvida en deklaration uppfyller dessa krav innebär endast att den behöriga tullmyndigheten kontrollerar att de obligatoriska fälten i deklarationen har fyllts i och att de obligatoriska handlingarna har bifogats. I det förevarande fallet har den behöriga tullmyndigheten således endast kontrollerat att handlingarna funnits med och inte innehållet i dessa. Det har varken skett någon grundlig kontroll av dessa handlingar eller någon fysisk kontroll av varan i samband med tullbehandlingen.

53 Enligt kommissionen står beteckningen "led 1" på tulldeklarationerna inte i något motsatsförhållande till dessa påståenden, utan utgör tvärtom ett stöd för dessa. Kommissionen har anfört att tullen mycket riktigt kan genomföra en fysisk kontroll av varan under "led 1", men att så inte har skett i det förevarande fallet, vilket framgår av beteckningen "ACD". En grundlig kontroll av handlingarna sker när en vara passerar "led 2", vilket varorna inte har gjort i detta fall.

54 För det andra har kommissionen preciserat att möjligheten att underlåta att ta ut tull i efterhand endast finns vid misstag som beror på ett aktivt handlande eller en ansvarsgrundande passivitet från de behöriga myndigheternas sida, när det hade räckt med ett mycket begränsat ingripande för att upptäcka en oegentlighet. Detta inbegriper således inte misstag som beror på att deklaranten lämnat oriktiga uppgifter (domstolens dom av den 27 juni 1991 i mål C-348/89, Mecanarte, REG 1991, s. I-3277, punkterna 23 och 26).

55 Sålunda anser kommissionen att bara den omständigheten att den behöriga tullmyndigheten har godtagit en deklaration och därmed bedömt att den uppfyller kraven enligt lagstiftningen inte innebär att det föreligger en särskild situation, även om denna myndighet, när den godtog deklarationen, förfogade över samtliga uppgifter som behövdes för att den skulle kunna upptäcka att deklarationen inte uppfyllde kraven i tullagstiftningen.

56 För det tredje har kommissionen gjort gällande att sökanden inte med framgång kan åberopa att tullkontoret i Rouen godtog den första deklarationen utan några anmärkningar. Det kan inte anses ha skett ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar om myndigheten inte har gett deklaranten några tydliga försäkringar (förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i mål T-571/93, Lefebvre m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2379, punkt 72). Kommissionen har även hävdat att sökanden i egenskap av tullombud måste känna till innebörden av beteckningen "ACD" och således inte kunde grunda några berättigade förväntningar på tullens första godkännande av deklarationerna.

— Förstainstansrättens bedömning

57 Det framgår av artikel 905 i tillämpningsförordningen att återbetalningen av importtull är beroende av att två kumulativa villkor är uppfyllda — att en särskild situation föreligger och att varken klar försumlighet eller bedrägeri kan tillskrivas personen i fråga. Följaktligen räcker det med att ett av dessa två villkor inte är uppfyllt för att ansökan om återbetalning av tull skall avslås (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 18 januari 2000 i mål T-290/97, Mehibas Dordtselaan mot kommissionen, REG 2000, s. II-15, punkt 87).

58 Förstainstansrätten erinrar om att domstolen har fastställt att faktorer "som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka varken bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga", i den mening som avses i den ovannämnda bestämmelsen, föreligger när det mot bakgrund av de hänsyn som ligger till grund för skälighetsklausulen har fastställts att det föreligger faktorer som försätter sökanden i en undantagssituation jämfört med övriga aktörer som bedriver samma verksamhet (domen i det ovannämnda målet Trans-Ex-Import, punkt 22, och domstolens dom av den 27 september 2001 i mål C-253/99, Bacardi, REG 2001, s. I-6493, punkt 56).

59 När det gäller sökandens argument att artikel 1.3 i förordning nr 3319/94 ger upphov till tolkningsproblem (se bland annat punkterna 32–35 ovan) och att många aktörer och tullmyndigheter i medlemsstaterna har tolkat denna bestämmelse på fel sätt, anser förstainstansrätten att bestämmelsens lydelse inte är nämnvärt svårtolkad.

60 Förstainstansrätten erinrar härvid om att det genom artikel 1.3 i förordning nr 3319/94 infördes dels en rörlig antidumpningstull som skall tillämpas när de importerade varor som övergår till fri omsättning faktureras den oberoende importören direkt av vissa exportörer och producenter i Polen, varibland bolaget ZAP, under förutsättning att cif-priset vid gemenskapsgränsen plus GTT-satsen är lägre än det lägsta importpriset på 89 ecu per ton, dels en fast eller särskild tull som skall tillämpas när de importerade varor som övergår till fri omsättning inte faktureras den oberoende importören direkt.

61 Det framgår av förordning nr 3319/94 att den särskilda tullen, vilken föreskrivs i artikel 1.3 andra stycket i denna förordning, till skillnad från den rörliga tullen, vilken föreskrivs i artikel 1.3 första stycket, skall tillämpas oberoende av skillnaden mellan cif-priset vid gemenskapsgränsen och det lägsta importpriset på 89 ecu, när de importerade varor som övergår till fri omsättning inte faktureras den oberoende importören direkt.

62 Införandet av en särskild tull är en följd av gemenskapslagstiftarens önskan, såsom tydliggörs i skäl 39 i förordning nr 3319/94, att på alla sätt förhindra att antidumpningsåtgärderna kringgås genom att import inte faktureras den oberoende importören direkt av de angivna exportörerna eller producenterna. Artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 gäller de situationer där exportören eller producenten inte har fakturerat den oberoende importören direkt, och syftar till att omöjliggöra varje form av triangulära handelskanaler som skulle kunna medföra en risk för kringgående av antidumpningsåtgärder.

63 I det förevarande fallet framgår det av handlingarna i målet att ZAP inte fakturerade mottagarbolagen direkt för de tre laster som sökanden lät övergå till fri omsättning den 22 och den 23 augusti och den 17 september 1996. I stället fakturerade först ZAP Evertrade för dessa laster, och därefter fakturerade Evertrade mottagarbolagen. Eftersom ZAP inte fakturerade mottagarbolagen direkt för varorna står det klart att det är artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 som är tillämplig i denna situation.

64 Sökandens argument att påförandet av en antidumpningstull för de importerade varorna i fråga går långt utöver målen med förordning nr 3319/94, eftersom det enligt sökanden inte har förekommit något kringgående av antidumpningsåtgärderna och det var möjligt att kontrollera vilket pris Evertrade hade betalat, påverkar inte denna bedömning.

65 Förstainstansrätten erinrar om att sökanden nämligen inte inom ramen för det förevarande målet kan ifrågasätta existensen av antidumpningstullskulden. Härav följer att de argument sökanden har anfört till stöd för den förevarande grunden beträffande det pris som faktiskt betalats av Evertrade till ZAP saknar relevans.

66 Såsom har anförts ovan i punkterna 59–62 är bestämmelsen i artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 inte nämnvärt svårtolkad. Den har införts i syfte att bibehålla den ändamålsenliga verkan av förordningens bestämmelser, och därigenom eliminera risken för att antidumpningsåtgärder skall kringgås med hjälp av triangulära importkanaler, vilka bland annat kan leda till att cif-priset vid gemenskapsgränsen höjs på konstlad väg, genom att den rörliga tull som föreskrivs i artikel 1.3 första stycket i förordning nr 3319/94 kringgås. Förstainstansrätten anser att det inte behöver ha fastställts att antidumpningsåtgärder har kringgåtts för att artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 skall vara tillämplig. Däremot följer det av förordning nr 3319/94 att det presumeras att det föreligger en risk för

kringgående när producenten eller exportören inte fakturerar den oberoende importören direkt för de importerade varorna. Mot denna bakgrund var det riktigt att tillämpa den särskilda tullen på 19 ecu per ton som avses i denna bestämmelse, för de varor som intygas vara producerade av ZAP.

67 Även om det fastställdes att artikel 1.3 i förordning nr 3319/94 verkligen var förenad med tolkningsproblem såsom sökanden har påstått, skulle dessa problem inte utgöra en sådan omständighet som kan ge upphov till en särskild situation för sökanden. Tolkningsproblemet skulle nämligen drabba samtliga ekonomiska aktörer som importerar karbomidammoniumnitratlösning från Polen och försätter inte sökanden i någon undantagssituation i förhållande till många andra ekonomiska aktörer.

68 Således har sökanden inte visat att det föreligger sådana omständigheter som kan ge upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 905 i tillämpningsförordningen.

69 Sökanden har anfört att den underlåtenhet som den kritiseras för är av rent formell karaktär. Med hänsyn till lydelsen av artikel 1.3 i förordning nr 3319/94 och syftet med denna bestämmelse, konstaterar dock förstainstansrätten att villkoret att exportören eller producenten skall fakturera den oberoende importören direkt, för att en rörlig antidumpningstull skall bli tillämplig, inte är av rent formell karaktär såsom sökanden har påstått. Åsidosättande av detta villkor har nämligen en avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av tullförfarandet, eftersom förefintligheten av ett flertal importkanaler kan öka risken för att antidumpningsåtgärder kringgås.

70 Dessutom, såsom kommissionen med fog har gjort gällande, nämns underlåtenheten att fakturera direkt inte i uppräkningen i artikel 859 i tillämpningsförordningen av de försummelser som inte har någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av tullförfarandet i fråga. Artikel 204 i tullkodexen skall läsas mot bakgrund av denna bestämmelse (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 11 november 1999 i mål C-48/98, Söhl & Söhlke, REG 1999, s. I-7877, punkt 43).

71 Vidare har sökanden gjort gällande att deklarationerna i fråga inte borde ha godtagits av den behöriga tullmyndigheten eftersom det polska bolag som angavs som avsändare i dessa deklarationer inte var det bolag som hade utställt de bifogade fakturorna.

72 Förstainstansrätten anser att detta argument är baserat på en bristande förståelse av hur de franska myndigheterna har behandlat handlingarna i fråga, det vill säga av anbringandet av beteckningen "ACD" på deklarationerna. Såsom kommissionen har förklarat i sitt svaromål (se punkterna 52 och 53 ovan) betyder denna beteckning endast att de obligatoriska fälten i deklarationen hade fyllts i och att de obligatoriska handlingarna hade bifogats. Att de tre lasterna övergick till fri omsättning efter det att denna beteckning hade anbringats utgör således inte någon bekräftelse från de franska tullmyndigheternas sida av att uppgifterna i deklarationerna eller i de bifogade handlingarna var giltiga eller korrekta, och hindrade inte dessa myndigheter från att i efterhand kontrollera uppgifterna i förhållande till de villkor som var förenade med det TARIC-nummer som sökanden hade angett på importörens vägnar.

73 Förstainstansrätten erinrar i vilket fall som helst om att ZAP, som är en av de polska exportörer och producenter som anges särskilt i artikel 1.3 i förordning nr 3319/94 och vars varor kunde påföras en rörlig antidumpningstull om vissa villkor var uppfyllda, i deklarationerna angavs som exportör och att vissa bolag i Frankrike uppgavs vara mottagare. I dessa fakturor angavs dessutom TARIC-numret 8793, vilket är tillämpligt när en importör, som är oberoende i förhållande till de exportörer och producenter som nämns i förordning nr 3319/94 och som är etablerade i Polen, faktureras direkt för importerade varor som övergår till fri

omsättning. Således anser förstainstansrätten att när det gäller uppfyllandet av villkoren för att en rörlig antidumpningstull skall tillämpas med stöd av artikel 1.3 i förordning nr 3319/94 består oegentligheten i att inga direkta fakturor mellan ZAP och mottagarbolagen har bifogats tulldeklarationerna.

74 Det skall dessutom framhållas att det i det förevarande fallet inte är fråga om att felaktiga fakturor av misstag lämnats in i stället för rätta fakturor, det vill säga direkta fakturor mellan den polska exportören och mottagarbolagen. ZAP har nämligen inte utställt några fakturor till mottagarbolagen, eftersom transaktionerna i det förevarande fallet har skett i två etapper (se ovan punkt 8).

75 Förstainstansrätten anser således att de franska tullmyndigheterna inte hade någon skyldighet att underkänna de ifrågavarande deklarationerna under dessa förhållanden, och att de inte har begått något misstag genom att förse deklarationerna med beteckningen "ACD" innan de påbörjade någon grundlig undersökning av uppgifterna i deklarationerna och av huruvida dessa stämde överens med uppgifterna i de fakturor som bifogats deklarationerna. Importören och det tullombud som handlade för dennes räkning är ansvariga för uppgifterna i de berörda deklarationerna. Trots att det efter en grundlig undersökning har framgått att uppgifterna i fråga var felaktiga betyder detta inte att de franska tullmyndigheterna begick ett misstag, i samband med att de berörda varorna övergick till fri omsättning, genom att förse deklarationerna med beteckningen "ACD".

76 Beträffande sökandens påstående att de franska tullmyndigheterna, genom att godta bolagets första deklaration av den 22 augusti 1996 utan anmärkningar, föranledde sökanden att lämna in de följande deklarationerna på samma sätt (se ovan punkt 41), erinrar förstainstansrätten om att det endast rör sig om tre deklarationer som lämnades in under mindre än en månad, nämligen mellan den 22 augusti och den 17 september 1996 (se ovan punkt 9). Förstainstansrätten konstaterar att denna

period var alltför kort för att de franska myndigheterna skulle ha en realistisk möjlighet att genomföra en grundlig kontroll av den första deklarationen och därefter upptäcka misstaget innan de följande deklarationerna lämnades in.

77 Även om de franska tullmyndigheterna hade genomfört en grundligare kontroll av de handlingar som sökanden lämnade in i samband med att de tre lasterna övergick till fri omsättning, och även om de hade upptäckt sökandens felaktiga användning av TARIC-numret i formulären, skulle detta i vilket fall som helst inte ha påverkat vare sig de handelstransaktioner som hade ägt rum i det förevarande fallet eller den omständigheten att dessa laster var föremål för en dubbel fakturering — först mellan ZAP och Evertrade och därefter mellan Evertrade och mottagarbolagen — eller att en fast antidumpningstull således var tillämplig. Följaktligen har kommissionen inte gjort sig skyldig till någon uppenbart oriktig bedömning när den har funnit att omständigheterna i det förevarande fallet inte gav upphov till en särskild situation i den mening som avses i skälighetsklausulen och i artikel 905 i tillämpningsförordningen.

78 Med hänsyn till det ovan anförda kan talan inte vinna bifall på den första delen av den förevarande grunden.

79 Eftersom ett av de kumulativa villkoren för återbetalning av importtull i artikel 905 i tillämpningsförordningen inte är uppfyllt saknas skäl att undersöka den andra delen av grunden.

80 Således kan talan inte vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden: det omtvistade beslutet är behäftat med ett formfel

Parternas argument

81 Sökanden har gjort gällande att det omtvistade beslutet är behäftat med ett formfel, eftersom det inte innehåller någon hänvisning till sökanden. Det enda sättet att se att beslutet är tillämpligt på sökanden är genom att jämföra tullbeloppet i det omtvistade beslutet med det belopp som ansökan om eftergift avser. Detta är till särskilt förfång för sökanden med tanke på att det rör sig om ett individuellt beslut som inte får vara av allmän karaktär.

82 Kommissionen har hävdat att det omtvistade beslutet är korrekt utformat och att det inte föreligger något åsidosättande av väsentliga formföreskrifter.

Förstainstansrättens bedömning

83 Förstainstansrätten erinrar om att, såsom kommissionen med fog har gjort gällande, ingen av de bestämmelser i artikel 905 och följande artiklar i tillämpningsförordningen som rör förfarandet för eftergift av tull med stöd av skälighetsklausulen, innehåller någon skyldighet för kommissionen att precisera namnet på den som ansöker om eftergift i det beslut som detta förfarande utmynnar i. Det framgår av dessa bestämmelser att det är den medlemsstat som den beslutsfattande tullmyndigheten tillhör som överlämnar ärenden till kommissionen för ett avgörande. Den berörda medlemsstaten delges därefter kommissionens beslut om huruvida det föreligger en särskild situation eller inte.

84 I vilket fall som helst har sökandebolaget inte bestridit att de franska tullmyndigheterna informerade det om det omtvistade beslutet. Dessutom framgår det av handlingarna i målet att kommissionen genom skrivelse av den 27 september 2001 meddelade sökanden att kommissionen hade mottagit ansökan om eftergift av importtull, vilken hade överlämnats av de franska myndigheterna. Kommissionen informerade samtidigt sökanden om kommissionens ståndpunkt i ärendet för att ge sökanden möjlighet att utöva sin rätt till försvar. Kommissionen angav dessutom i skrivelsen att ansökan om eftergift hade registrerats med referensnummer REM 06/01, det vill säga samma referensnummer som nämns i det omtvistade beslutet. Således har sökanden med hjälp av detta nummer med säkerhet kunnat koppla samman den ansökan om eftergift som de franska myndigheterna har överlämnat till kommissionen och det omtvistade beslutet.

85 Det framgår av dessa skäl att talan inte kan vinna bifall på denna grund.

86 Eftersom ingen av de grunder som har anförts mot det omtvistade beslutet har godtagits skall talan ogillas.

Rättegångskostnader

87 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet skall svarandens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) **Sökanden skall bära sin egen rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 21 september 2004.

H. Jung P. Lindh

Justitiesekreterare Ordförande